

Její smrt prý byla nehoda,
ale někdo tady lže...

HLAS DO TÍCHY

JENNY BLACKHURST

DOMINO

Hlas do ticha

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.dominoknihy.cz
www.albatrosmedia.cz

Jenny Blackhurst

Hlas do ticha – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

HLAS DO TICHÁ

JENNY BLACKHURST

DOMINO

Copyright © 2019 Jenny Blackhurst Books
Translation © 2022 by Petra Krámková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky či jinak šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu *Someone Is Lying*
vydaného nakladatelstvím Headline Publishing Group, Londýn 2019,
přeložila Petra Krámková

Vydalo nakladatelství Domino v Praze roku 2022 ve společnosti
Albatros Media a. s., se sídlem 5. května 22, Praha 4
Číslo publikace 41 545

Odpovědná redaktorka: Vendula Schvanová

Výtvarná redaktorka: Nikola Greplová

Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová

Korektura: Karla Bedrlíková

Sazba písmem Minion Pro: Rajka Polášková

Grafické zpracování obálky: Diana Delevová

Vydání první

ISBN tištěné verze 978-80-7498-611-6

ISBN e-knihy 978-80-7498-626-0 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7498-627-7 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7498-625-3 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

www.dominoknihy.cz

www.albatrosmedia.cz

www.facebook.com/nakladatelstvi.domino

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

ALBATROS MEDIA

*Mému úžasnému synovci Nyjahovi;
tvůj úsměv vydá za tisíc slov.*

PROLOG

ERICA

Se statusem na Facebooku nikdo nepočítal, přesto jen pár minut po tom, co se objevil, ho všichni četli a všichni k němu měli co říct. Takhle to zkrátka u nás chodilo. Dobré zprávy se šíří rychle, ale špatné? Usain Bolt by si při závodě se skandálem v Severn Oaks ani neškrtl.

První status nikoho nejmenoval, ale myslím, že to svým způsobem bylo horší. Každý věděl, o kom se mluví, ale oněch šest se k tomu muselo postavit čelem, předstírat, že netuší, že je řeč o nich, a čekat. Čekat na každou další epizodu, čekat, jestli příště budou právě oni tím ostrým nosovým hlasem jmenováni jako podezřelí z vraždy. Kupodivu podezřelí z *mojí* vraždy. I když bych moc ráda řekla, že informace o *mojí* smrti byly značně přehnané, pádem to pro mě bohužel skončilo. Ale pro šestku ze Severn Oaks, jak se jim později začalo říkat, to měl být teprve začátek.

Každý příběh musí mít svého hrdinu. A ten hrdina potřebuje nějaký cíl.

A tohle je můj příběh... takže, jaký mám cíl?

JENNY BLACKHURST

Chci, aby se všichni dozvěděli pravdu.
Protože někdo tady lže.

Když v pondělí 20. srpna ráno v 5:45 zazvonil budík, Felicity Goldmanová nejprve napočítala do pěti, pak se vysoukala zpod peřiny a přešla na druhý konec pokoje, aby zvonění vypnula. Sklenicí vody, kterou si předchozího večera položila na toaletní stolec, zapila dvě vitaminové tabletky a vyrazila po schodech dolů vstříc své pravidelné pětadvacetiminutové rozcvičce. Když docvičila, osprchovala se a oblékla a v 6:30 už byla připravená na meditaci a pozitivní myšlení. Budíky dětí zazvoní až v sedm a snídanež je bude čekat na stole.

Pro Felicity byla rutina vším. Přčetla úplně každou knihu o produktivitě a osobním rozvoji, kterou dokázala najít, svoje „zázračné ráno“ vystavěla na nápadech těch nejúspěšnějších lidí planety a pro jakoukoliv odchylku už jí moc prostoru nezbývalo. Její dcery, Amalie a Mollie, dvojčata, se nasnídají a vyčistí si zuby do 7:20, oblečou se a připraví k odchodu do 7:50. V autě cestou do školky si popovídají o svých denních cílech a možných překážkách, které by se mohly objevit, a hned je doplní plánem, jak je překonat. Každé ráno navlas stejné jako to minulé – na pevné rutině se dalo vystavět celé impérium a Felicity byla královnou toho svého. Ne že by si toho někdy někdo všiml.

Ne, ta věc, která odlišovala Felicity od všech ostatních žen v Severn Oaks nejvýrazněji, nebyla to, co umí, ale to, co nemá. Manžela. Její dlouhé blond vlasy, vypracovaná postava – chodila běhat každý den, někdy dokonce i dvakrát – a svěží pleť by vás ospravedlňovaly k tomu myslet si, že Felicity bude mít štěstí v lásce jako nikdo jiný, že její neodolatelně atraktivní manžel ji bude zahrnovat dárky a rozdávat si to s ní v každém myslitelném koutě jejich rodinného domku se čtyřmi ložnicemi, ale to byste se spletli. Felicity žila sama a po celou dobu, co bydlela v Severn Oaks, představovala pro ostatní ženy naprostou záhadu. Žádná z nich netušila, co se stalo s otcem dvojčat. Žádná kromě Eriky, samozřejmě.

Přesně v 8:00 vysadila děti v Sovičkách – což byl úspěch, který nikdy žádná z jiných matek neocenila, protože všechny ostatní hnaly svoje potomky branou až za deset minut devět – a pak se Felicity zastavila u Starbucksu v těsném sousedství Severn Oaks a objednala si svoje flat white, načež se vrátila do domácí kanceláře, kterou si zřídila v zadní části domu, skryté všem pohledům z ulice.

Dvacátý srpen nezačal ani trochu jinak než kterékoliv jiné pondělí; až na to, že letní prázdniny byly právě v plném proudu, takže Mollie a Amalie chodily do prázdninového klubu, jinak vše probíhalo jako vždycky. Když dovedla děti do Soviček, hlavní vedoucí Jemma ji přivítala vřelým úsměvem. „Dobré ráno, slečno Goldmanová,“ zašvitořila a nenechala se vykolejit faktem, že při oslovení „slečno“ Felicity obrátila oči v sloup. Každý formulář a každý e-mail podepsala jako „paní“, opravovala až příliš nadšenou teenagerku jednou týdně už po tři roky, kdy dvojčata do prázdninového klubu docházela, ale stejně byla pořád *slečna Goldmanová*. „Dorazíte odpoledne na komunitní piknik?“

„To bych si nenechala ujít.“ Felicity se usmála a pohledem zkontrolovala své chytré hodinky. Měla už jen čtyři minuty, aby

tady nechala děti, než bude muset obětovat své ranní flat white – a jestli něco opravdu nesnášela, bylo to vybočení ze zaběhnuté rutiny. Jemma se na ni spiklenecky usmála – samozřejmě předpokládala, že Felicity na piknik úplně zapomněla a že teď bude muset stihnout ještě dosprintovat do Waitrose pro slibovanou várku dortíků. Jemma v žádném případě nemohla vědět, že Felicitiny dokonalé domácí dortíky jsou už od včerejšího večera upečené, šedesát minut vychlazené a pevnou kreativní rukou ozdobené.

„A na výlet je všechno nachystané?“

Všechno nachystané rozhodně dostatečně nevystihovalo situaci. Felicity se nemohla výletu svých holčiček dočkat už od chvíle, kdy souhlasila, že vyrazí s nimi a pomůže. Práce pro ni znamenala všechno, ale ani z poloviny ne tolik, jako její děti. Poslední čtyři roky pracovala do úmoru a přišla o tolik důležitých okamžiků v životě dvojčat, jenže vždycky sama sebe ubezpečovala, že to dělá pro ně. Úplně přehlížela fakt, že holky doopravdy chtěly jen to, aby byla stejná jako ostatní mamky, které na školní představení přijely o hodinu dřív a zabraly si ta nejlepší místa v prvních řadách. Aby nedobíhala v poslední minutě, kdy nezbývalo než zůstat stát úplně vzadu. Mollie a Amalie se spolčily ve snaze uprosit ji, aby je doprovodila na třídní výlet, a ona udělala první poslední, jen aby tenhle den v jejím diáři zůstal volný – ničím nerušená chvilka pro mámu. Nakonec se těšila ještě víc než děti.

„Dokonale. Holky se nemůžou dočkat, až s nimi maminka vyrazí do prázdninového klubu na celý den, nemám pravdu? Tak honem, pus!“ Políbila každé z dvojčat dvakrát, upravila mašli v Amaliiných vlasech a venku ze dveří byla na chlup přesně v 8:05.

„Jedno flat white s sebou. Přidal jsem muffin – pozornost pro pravidelné zákazníky.“

Barista se usmál očividně potěšený tím, že si zapamatoval objednávku, kterou si tu vyzvedávala doslova každý den, tentokrát navíc ještě doplněnou o borůvkový muffin.

„Děkuju,“ usmála se Felicity. Nemohla si nevšimnout, jak roztomile se k ní chová, jak jí pokaždé věnuje speciální pozornost, snaží se navázat rozhovor; jednou měla dokonce dojem, že na ni mrkl.

„Rádo se stalo. Jste ze Severn Oaks, že jo?“

„Jak to víte?“

„Mám kamaráda, který tam taky bydlí. Tristan Patterson.“

Felicity nakrčila obočí. „Patterson? Momentík, ano, znám jeho mámu. Janet? A jezdí ve žlutém autě.“

„Jo, to je on.“

„Jasně. No, Tristana neznám, ale jeho máma je moc milá.“

Následovala divná odmlka, během které se Felicity snažila přijít na to, kam tímhle rozhovorem asi míří. Nechce ji snad pozvat na rande? To by mohl být trapas.

„Tak jo, asi máte naspěch. Přeju pěkný den!“

Felicity si oddechla a na odchodu vyhodila muffin do koše před kavárnou.

2

Společenský piknik byl hlavní událostí Severndaleské základní školy. Pořádal se už potolikáté, že kdyby Erica všem každý rok nepřipomínala, že to byl její nápad, mohli by na to už dávno úplně zapomenout. Vždycky tajně doufala, že pokud by se s ní něco stalo, budou dál pokračovat v jejím odkazu – jejím jménem samozřejmě – a překvapivě to byla Karla Kaplanová, která na první schůzce sdružení rodičů po Eričině smrti tohle téma nadnesla.

„Myslím, že bychom měli vzdát Erice čest,“ oznámila do mnohohlasého souhlasného mumlání.

K nevíře, jakou šlechetnost ve vás probudí špatné svědomí.

Severndaleská základní škola byla volbou pro rodiče, kteří svým dětem chtěli dopřát slušné vzdělání a zároveň ušetřit náklady na soukromou školu. Mělo se za to, že obyvatelé Severn Oaks – oplocené čtvrti domů v severndaleské farnosti – by si soukromé vzdělání dovolit mohli, ale z politických důvodů raději „okupovali“ místní školu. Pravdou však bylo, že jediní s pětadvaceti tisíci navíc byli Karla a Marcus, jejichž děti ale do soukromé školy v žádném případě chodit nemohly. Rozhodně ne,

když jejich rodinná „značka“ proslula zejména skromností. To byl také důvod, proč Karla – cheshirská obdoba podnikavé Marthy Stewartové – každému, kdo byl ochoten poslouchat, vysvětlovala na potkání, že proto už dvakrát odmítla nabídku zapojit se do reality show *Paničky z Cheshire*. To a také fakt, že by při natáčení mohlo vyjít najevo, jak si každý druhý večer domů jídlo objednává a jinak dětem k večeři servíruje toasty s fazolemi. Z toho lze odvodit, že v soutěži Matka roku by asi zrovna nebodovala.

Miranda Davenportová se svou bílou Kiou Sportage zahrnula přímo na parkovací místo označené „taxi a bus“ a zatáhla ruční brzdu. Technicky vzato věděla, že by tam své auto nechávat neměla, ale příjížděla vždycky až po tom, co školní autobus odjel, takže v tom neviděla žádný problém. A když má škola prázdniny, rozhodně se tam žádné autobusy ani neobjeví, takže dnešek bude v pohodě na sto procent. Parkoviště v ulici bylo vždycky natřískané, a pokud by zaparkovala až nahoře u komunitního centra, byla by nucená zapojit se cestou do rozhovoru s některou z dalších matek. Brrr. Že stojí tady, přece nikomu nevadí, v každém případě ji nikdy nikdo neupozornil, aby tu neparkovala.

„Zůstaň tady,“ nařídila Miranda staršímu synovi Loganovi a popostrčila ho tak, aby bránil náhodným kolemjdoucím ve výhledu do kufru. „Vydrž ještě chvíličku, Charity, je tam... Ne, řekla jsem: čekej! Zavři ty dveře!“ Zavrtěla hlavou, zaklela si pod vousy „probohaživého“, roztrhla plastový sáček a začala Luxusní belgické dortíky s čokoládou opatrně přendávat z plastového táčku do velké uzavíratelné dózy, které na boku svítilo tlustým fixem napsané jméno Miranda Davenportová.

„V tom černém to působilo daleko líp,“ poznamenal Logan a ohlédl se přes rameno. „V téhle pixle vypadají, jako bys je pekla doma.“

Miranda se usmála. „Ty hlavně koukej, jestli se neblíží ta zvědavá koza Mary-Beth Kingová.“

Jakmile přesunula všechny dortíky bezpečně do dózy, vydala ji Miranda z kufru auta a skoro vrazila do Felicity Goldmanové, která sama nesla plastovou krabici plnou úžasně vypadajících dobrot. Miranda se na ně zadívala. „Vypadají vážně skvěle, Felicity. Není nad poctivé domácí, co?“ Spiklenecky se na ni usmála, ale Felicity jí to neoplatila. „Kde máš holky?“

„Zrovna je pojedou vyzvednout do Soviček,“ odpověděla Felicity. „Dopoledne jsem pracovala.“

„Aha...“, Miranda doufala, že se jí podařil dostatečně účastný úsměv. „Chuděrky. Moje děti by zešilely, kdybych je o prázdninách šoupla do školy.“

„Jo, jasně, mám teď ale docela naspěch,“ odpověděla Felicity, obešla Mirandu a nechala ji daleko za sebou.

Miranda zakroutila hlavou. Některým lidem nejde o nic jiného než být nepřijemní. Vážně vůbec nerozuměla některým matkám z téhle školy, které se chovaly, jako kdyby byly lepší než všichni ostatní.

„Mirando! Tebe právě hledám. Doufala jsem, že tady na tebe narazím.“

Školní sekretářka Steph měla ve zvyku objevovat se všude zčistajasna – a tenhle svůj kousek dokázala skvěle využít nejčastěji tehdy, když potřebovala z lidí vyrazit nějaké příspěvky. „Ukaž, podržím ti to, než pomůžeš Charity vystoupit.“ Vzala si krabici dortíků a zhluboka se nadechla – Miranda přesně nechápala proč, protože ucítí tak leda plast. „Vypadají úžasně,“ prohlásila a kulaté tváře se jí rozzářily úsměvem.

„Cos potřebovala, Steph?“ *Ať to máme za sebou.*

Stephin úsměv se vytratil. „No, chtěla jsem se zeptat, jestli letos budeš zase kandidovat do rodičovské rady. Odvedlas tam kus práce, když jsi zaskočila po tom, co Erica, zkrátka vloni za Eriku a...“

A nikdo jiný to nechce dělat, pomyslela si Miranda. Aspoň ne teď, když je Erica po smrti. Nasadila však úsměv. „No jasně! Můžes se mnou počítat.“

Už ve chvíli, kdy to říkala, toho litovala. Dva měsíce vést kampaň proti všem dalším bláznům, které Steph zlanářila, aby to nevypadalo, že Miranda je jediná možnost. Nebyla si jistá, jestli se tím chce vůbec obtěžovat. Ale určitá část jejího já hrozně moc toužila být pro všechny vším: předsedkyní sdružení rodičů, zástupkyní v rodičovské radě, členkou farní rady. K čertu, vždyť dokonce zkusila i založit domobranu, jenže v Severn Oaks to nikoho nezajímalo. A když už na to přišla řeč, hodlala si taky najít čas a promluvit si s nimi o té záležitosti s kamerovým systémem; uplynulo už minimálně půl roku od chvíle, kdy to nadhodila naposledy. Možná by si mohla najmout Felicity, aby tu kampaň rozjela za ni – vždyť koneckonců pracuje v PR – a Mirandě by zbylo víc času na ostatní věci, které nedokázala odmítnout. Vzpomněla si na to, jak ji Felicity před chvílí usadila. Když o tom tak přemýšlí, asi si spíš najme někoho z její konkurence.

Zatím u stánku s občerstvením Felicity odevzdala svou středně velkou krabici s dortíky a byla právě uprostřed krátkého zdvořilostního rozhovoru s Cynthií, která stánek obsluhovala, když na scénu se svou obří dózou vplula Miranda.

„To byl dobrý nápad, Felicity,“ poznamenala Miranda s pohledem upřeným na krabici, kterou Cynthia stále držela v rukou. „Kéž by mě taky napadlo je nakoupit. Ušetřila bych tolik práce s pečením. Vypadají úžasně.“

Felicity se nadechla k odpovědi, ale Miranda, hned jak zasadila svůj smrtící úder, položila dózu na stůl a odkráčela. Charity poskakovala před ní a Logan se vlekl za nimi s absolutně zmateným výrazem.

3

„Myslel jsem, žeš říkala, že tady budou i ostatní tátové,“ procedil Marcus Kaplan skrz zuby a kývl na Mirandu Davenportovou, která kroužila okolo stánku s občerstvením a vypadala náramně spokojená sama se sebou. Jeho žena Karla s telefonem přilepeným na uchu na Mirandu zamávala a věnovala jí zářivý úsměv, který se rozplynul, jakmile byla druhá žena z dohledu. „Říkalas, že Alex si na to vzal půl dne volno. Přišel jsem jen proto, že –“

„Čauky, tady Karla. Jen se chci zeptat, jak to vypadá u *Paniček* – a držím palce! Dej mi vědět, hned jak se něco dozvíš, jo? Díky, pa pa.“ Přejela prstem po displeji, aby telefon vypnula. „Nebere to. Takže se vsadím, že to znamená ne. *Zase*. Víš, že se šušká, že se k nim v příští řadě připojuje manželka Martina Hausmana? Vždyť co ta dělá? Vůbec nic! Obyčejná panička v domácnosti.“

„Myslel jsem, že právě o to jde?“

„Vtipný. Kvůli čemu jsi tady tak fňukal?“

„Říkalas, že na piknik přijdou i ostatní tátové.“

„No jasně, myslela jsem, že přijdou,“ zalhala Karla s takovou lehkostí, že bylo až s podivem, proč ona a Erica nebyvaly lepší

kamarádky, dokud ještě žila. „Navíc, když tady musím tvrdnout já, nevidím důvod, proč bys nemohl i ty. Na posledních dvou školních akcích jsem kysla sama, zatímco tys korzoval po Anglii se svojí novou knihou, máš štěstí, že jsem tě tentokrát nevyslala samotného.“

„Co? Nechat mě tady bez dozoru se všemi našimi velectěnými sousedy? To by sis nedovolila.“

Marcus Kaplan, který se z nuly vypracoval na milionáře, byl v Severn Oaks celebritou. Z jeho celosvětově nejprodávanějších knih o osobním rozvoji *Pust' SVĚ schopnosti ze řetězu*, *Potřebuješ jen SEBE* a *Zbav se SVĚHO starého já* se každá prodala v nákladu víc než deset milionů. Umístily se na prvních místech žebříčků *Sunday Times* a *New York Times* a získaly čtená ocenění, která teď zdobila stěny jeho skromné zahradní kanceláře. Marcus procestoval svět, aby koučoval jedny z nejznámějších celebrit, vládní úředníky – a dokonce radil i prezidentovi Spojených států. Jeho třídních konferencí se zúčastnily tisíce lidí, z nichž všichni toužili změnit své životy k lepšímu. Miranda se kdysi pokusila zhlédnout jedno z jeho videí na YouTube, ale protože byl sprostý doslova jak dlaždič, vypnula to ani ne po deseti minutách.

„A ty se mi divíš? Po posledním grilování u Mary-Beth, když musela Teddymu vysvětlovat, co znamená sjíždět se heroinem? Marcusi, fakt, že *naše* děti jsou v tomhle ohledu ostržlené, ještě neznamená, že si můžeš pouštět pusy na špacír před kýmkoliv.“

No ano. Tohle byla právě ona záležitost Marcuse Kaplana, část jeho příběhu, kvůli které se o něm v Severn Oaks neustále mluvilo: drogy. Chápete – abyste mohli lidem radit, jak svůj život otočit o sto osmdesát stupňů, dost pomůže, když jste sami zažili to co oni – že jste byli tak říkajíc na dně. A Marcus Kaplan o tom, jaké to je být na dně, věděl úplně všechno. Pokud byste přečetli kteroukoliv z Marcusových knih, zjistili byste, že první tři kapitoly jsou věnovány podrobnému popisu, jak byl v dětství zneužíván, jak sklouzl k závislosti na heroinu, jak těsně unikl

smrti i vězení a pak obrátil *celý svůj život vzhůru nohama* díky tomu, že začal dodržovat svoje principy SEBE, až se nakonec stal milionářem a osobním koučem hvězd. A pokud to dokázal on, tak můžete i VY.

„Mary-Beth to pobavilo,“ zašklebil se Marcus a Karla to se zavrtěním hlavy vzdala. Takhle to s jejich vztahem bylo, což ale většina lidí nevěděla. Předpokládali, že vodění za ručičky, hlazení po tváři a neschopnost odtrhnout oči jeden od druhého je jen divadýlko, které nutně souvisí s tím, že jsou Kaplanovi. Pravdou ale bylo, že byli jeden druhému skutečně oddáni ve smyslu „dokud nás smrt nerozdělí“. Čí smrt by to měla být, to ovšem byla jiná otázka.

„Felicity!“ Karla zamávala a její kamarádka, které se očividně ulevilo, že ji vidí, zamířila k ní i s dvojčaty chvátajícími napřed.

„Holky! Pomalu, nebo se přerazíte!“

Mollie a Amalie se vrhly na Karlu a Marcuse. Karla pevně objala jednu, a pak ji postrčila k Marcusovi, který si zatím hodil na ramena druhou.

„Hej, vy dvě!“ houkla Felicity a zavrtěla hlavou. „Chudák Marcus.“

„To je v pohodě – aspoň jsou lehčí než ti dva moji,“ prohlásil Marcus, zatímco se mu obě pětileté holčičky věšely na krk. „Ne že by Brandon poslední dobou zrovna žadonil, abych ho nosil na zádech.“

„Takže Bran tady není, že ne?“ zeptala se Felicity a rozhlédla se kolem.

Karla si odfrkla.

„Cože, vyrazit si někam se svojí rodinou? Ne, dokázal by vymyslet aspoň padesát jiných lepších činností. A Zach je támhle u fotbalového hřiště – bude tam celé odpoledne. Proč holky nezajdete se strejdou Marcusem na dortík?“

Děvčata zajásala a Marcus s nimi několikrát poskočil. „A vy si, dámy, dortík nedáte?“

„Já ne,“ odpověděla Felicity. „Navíc je tam Miranda. Víš, že mi zrovna v podstatě sdělila, že jsem matka na houby, protože dávám děti o prázdninách do Soviček? Že mě budou za to nesnášet, nebo něco takového.“

„To *snad ne?*“ zamračila se Karla. „Kdybych já byla jedno z jejich dětí, škemrala bych, abych mohla do školy chodit celý rok.“

Felicity se usmála. „Přesně. Ale mám z toho hrozný pocit. Chci říct, jsou to přece jejich letní prázdniny a ony přitom tvrdnou ve školce.“

„V Sovičkách to milují,“ odpověděla Karla, vzala Felicity za ruku a stáhla ji dolů na piknikovou deku, kterou měla rozloženou na trávě. „Pojď, sedíme tady. Moje děti to stejně měly daleko radši ve školce než se mnou doma. Byla bys akorát ve stresu nad vší tou prací, kterou bys právě měla dělat, a holky by se celé hodiny nudily. V Sovičkách jsou aspoň s ostatními dětmi a tou příšerně aktivní slečnou – jak se jenom jmenuje... Jemma? Je tam pořád?“

„Jo,“ povzddechla si Felicity. „Máš pravdu, já jen... když mi to Miranda vpálila, připadala jsem si jako ta nejhorší matka na světě.“

„Vykašli se na ni. Ženské jako ona nemají jiný cíl než nasírat ostatní matky blbýma řečma.“

„No tak v tom máš, myslím, pravdu,“ odpověděla Felicity. „Když jsem předávala domácí dortíky, nad kterými jsem strávila celou zatracenou noc, tak přede všemi prohlásila, že jsem je koupila v samošce.“

„*Vykašli se na ni.* Ty jsi tady mezi námi jediná, co ještě nemá vrásky – nepotřebuješ se v životě stresovat něčím takovým, věř mi.“

Felicity protáhla obličej. „Vynasnažím se, ale jí se člověk těžko vyhne.“

„To tedy jo,“ zaskučela Karla. „Právě zamířila sem k nám.“

HLAS DO TÍCHA

„Dobré odpoledne, dámy!“ Miranda k nim kráčela se zářivým úsměvem. „Marcus mi řekl, že sedíte tady. Nevadí, když se připojím?“

4

„Mary-Beth se k nám nepřidá?“

„Říkala, že ano,“ odpověděla Karla, zatímco se přehrabovala v kabelce a hledala sluneční brýle. „Když jsem ji potkala u vchodu. Ale upřímně řečeno vypadala, jako kdyby to bývala raději neslíbila. Málem jsem tam s ní zůstala, abych ji trochu uklidnila.“

„Málem?“ zašklebila se Felicity.

Karla si posadila sluneční brýle na nos. „Ale nechtěla jsem tady nechat Marcuse samotného, chápeš, ne?“

„Jsem překvapená, že se vůbec ukázala,“ pronesla Miranda zadumaně.

Všechny Mary-Beth ujišťovaly, že plně chápou, pokud by se rozhodla letošní piknik vynechat, kdyby měla pocit, že by pro ni bylo moc těžké dorazit sama a sledovat, jak se o stánek s občerstvením stará někdo jiný nebo jak někdo jiný rozdává medaile vítězům závodu dvojic v běhu na třech nohou. Ve skutečnosti se však letos nikdo ani neobtěžoval tento závod zorganizovat – měli moc práce s tím povalovat se na trávniku a užívat si sluníčko. Erica by se obracela v hrobě. Ale Mary-Beth je ujišťovala, že je v pohodě a dorazí. Teď se ovšem zdálo, že si to nejspíš rozmyslela.

„Třeba musela ještě zaběhnout do práce?“ nadhodila Felicity.

Mary-Beth svou práci v místní realitní kanceláři milovala, nacházet lidem jejich vysněné domovy přímo zbožňovala. „Je to ta nejdůležitější věc, jakou si můžeš v životě koupit, a já jsem při tom s nimi,“ říkala.

„Říkala, že si na to bere den volna,“ namítla Karla. „Mám dojem, že to cítila jako povinnost vůči Ericce.“

„Chudinka,“ prohlásila Felicity. Vysadila si jedno z dvojčat na klín a začala ho mazat opalovacím krémem. „Pořád ještě se z toho nedostala. Těch posledních deset měsíců pro ni bylo opravdu náročných.“

„To pro nás všechny,“ poznamenala Miranda a prohrábla si svou rudou hřívu. „Eriku jsme měli moc rádi.“

Karle je třeba přičíst k dobru, že se udržela a neobrátila oči v sloup. Ona sama nikdy tak docela nepochopila, z jakého důvodu Mary-Beth Eriku tolik milovala – vždyť byly jako oheň a voda. Mary-Beth se ostatních spíš stranila, mluvila tiše a do rozhovoru přispěla vždycky jen tehdy, když chtěla říct něco skutečně diplomatického. Oproti tomu Erica měla pusu proříznutou a nikdy ji neváhala otevřít. Na jazyku měla neustále připraveno něco kousavého a sarkastického. Zatímco ostatní ženy přemýšlely o svých brilantních argumentech až hodiny po hádce, když ležely doma ve vaně a přehrávaly si v hlavě všechny chytré věci, které mohly říct – ale stejně by neřekly, ani kdyby je napadly včas – Erica měla svou litanii uzemnění vždycky připravenou. Někdy bývala dokonce zklamaná, když se nedostala k tomu, aby ji použila.

A nejen to, Mary-Beth byla vždycky tak velkorysá, ne pouze v otázce financí, i když přispívala vždycky tolik co Kaplanovi, aniž by měla pocit, že za to potřebuje minimálně celostránkovou reklamu v *Chester Herald*. Ne, Mary-Beth byla velkorysá od své zdrženlivé neobarvené hlavy až po pedikúrou nedotčené paty. Nechala by vám bez okolků cokoli, co byste od ní potřebovali, ať už by to byly peníze, čas, moudrá rada nebo manžel.

„Mohla bych ti šlounout trochu toho opalovacího krému, Fliss? Bran má kůži po tátovi, ale Zach se spálí snad i v dešti.“

Felicity hodila lahvičku po Karle, která se začala rozhlížet na hřišti po svém mladším synovi, aby všichni dobře viděli, že se opravdu *snažila* ho najít, ale pak to vzdala a znovu se posadila.

Mirandin telefon zabzučel, a tak ho začala okázale vytahovat z tašky, aby se podívala, o co jde.

„Á, čas na opalovací krém i u nás.“ Usmála se na ostatní ženy. „Radši si pro něj skočím do auta.“

„Půjč si náš,“ řekla Felicity. „Nemusíš ztrácet čas a vracet se do auta.“

„Jé,“ Miranda uznale přejela její lahvičku pohledem. „To je padesátka, vid?“

„Samozřejmě,“ odpověděla Felicity se zdviženým obočím.

Miranda si vzala lahvičku z Karliny natažené ruky. „Díky, to mi ušetří cestu.“

Ani jedna z nich netušila, že Miranda nechala dětský opalovací krém doma, protože ho ráno nebyla schopná nikde najít, nebo že pípání jejího telefonu byly aktuální novinky a ne upozornění „natřít děti krémem“. Přivolala si k sobě Charity s bezpečným vědomím toho, že každý v širokém okolí si myslí, že má všechno naprosto pod kontrolou.

„Alex je dnes v práci?“ zeptala se Felicity nuceně konverzačním tónem.

Karla se na ni tázavě zadívala – Felicity moc dobře věděla, že Mirandin manžel se tomuhle typu akcí vyhýbá jako morovým domům.

„Marcus doufal, že tady na něj narazí.“

„Ne, pracuje jako vždycky,“ zamručela Miranda. „Vsadím se, že by si ochotně vzal i přesčas, jen aby nemusel dorazit na školní akci.“

„Takže v poslední době pracuje hodně?“ nenechala se odbýt Felicity.

Karla ji zpražila pohledem. „A půjde nakonec s chlapama do toho thajského podniku, do kterého se chystají příští týden?“ skočila jí do řeči ve snaze stočit rozhovor na bezpečnější půdu.

Obě ženy ji ignorovaly.

„Nijak víc než obvykle.“ Mirandin úsměv byl uštěpačný.

„Já jen že jsem ho teď poslední dobou vídala vracet se dost pozdě...“

Miranda se zatvářila, jako kdyby právě vypila jedno z Felicitiných smoothies s chia semínky.

„To je od tebe opravdu milé, že máš takové starosti o pracovní dobu mého manžela. Ale znáš to, několikrát se teď musel zdržet až do večera, aby si napracoval volno, které jsme si *užili*. Bude úplně naměkko, až se dozví, že dohlížíš na jeho odchody a příchody.“

Felicity se zasmála, protože jí bylo jasné, jak nepříjemně se Miranda musí cítit. „Je to tady malé – nezapomeň, že si všichni vidíme do talíře. Jen doufám, že to *v práci* nemá moc náročné.“

Důrazem na slova „v práci“ Felicity trefila hřebík na hlavičku – Miranda nedokázala skrýt, jak nejistá si je věrností svého manžela, a Felicity jí nehodlala jen tak darovat její neurvalé rýpnutí ohledně domácích dortíků. Jestli ovšem Miranda připustí, aby Felicity její poznámky o Alexových příchodech a odchodech prošly, to se teprve ukáže. Protože za necelých deset minut se stane něco, kvůli čemu všechny na svoje žabomyší války úplně zapomenou.

5

Bylo přesně dvanáct patnáct, když se první status objevil, a do dvanácti třiceti už měl přes čtyřicet sdílení. A velká část těch, kteří ho sdíleli, byly matky na pikniku brouzdající ve svých mobilních telefonech, zatímco jejich ratolesti bezstarostně hopsaly na skákacím hradě, nebo nahrávající s přihloupými úsměvy fotky Martičky a Sofinky, aby všem ukázaly, že také dorazily na piknik, kde baví svoje děti a všechno zvládají levou zadní jako správné mámy. Jedna z nich to ukázala druhé a ta se otočila na další. *Co myslíš, že tohle znamená? To má být nějaký vtíp? Kdo by něco takového psal?* Lidé si pořizovali snímky obrazovky ještě před tím, než administrátor školního webu stačil vůbec zareagovat, a počet zhlédnutí zanedlouho vzrostl na padesát, pak na šedesát. Rekordní číslo pro facebookovou stránku školy, kterou rodiče vždycky záměrně přehlíželi, aby se od informací o večerech s bingem a školních diskotékách co nejrychleji dostali k sousedským hádkám ohledně parkování na ulici.

Miranda Facebook skoro nepoužívala. Instagram byl mnohem lepším nástrojem, jak svůj život prezentovat v růžových

barvách a prostřednictvím pár momentek ukázat, že si žijete na úrovni deset, zatímco realita by odpovídala spíš čtyřce nebo pětce. Na Instagramu nikdo nevidí, jak na poslední chvíli chvátáte do obchodu pro zapomenuté věci na piknik, ale až následnou fotku dětí pochutnávajících si na kupovaných sendvičích přeskládaných do vycíděných svačinových boxů, označenou klíčovými slovy: #užívámesí a #jedničky.

Karla ležela na trávě, dlouhé opálené nohy měla natažené a její bosá chodidla spočívala na manželově klíně. Ustřižené džínové kraťasy měla tak krátké, že pod jejich roztrepeným okrajem vykukovaly kapsy, a černé tričko s obrázkem orla a nápisem „Zrozena k létání“ se jí vyhrnulo a odhalilo ploché, zlatě opálené břicho, na kterém nebyla ani stopa po dvou dětech, které v něm svého času pobývaly.

„To se musí oblékat takhle?“ zamumlala Miranda směrem k Felicity a přeměřovala si Karlu zpoza svých slunečních brýlí. „Vždyť jsou tu děti. Vnímaví mladí kluci. Co si asi musí Brandon a Zachary myslet? Jejich kamarádi tady prakticky slintají nad jejich mámou!“

„Jsem si jistá, že Zach je ještě moc malý, než aby mu to došlo,“ odpověděla Felicity. „A Brandon by se radši zabil, než aby ho nachytali tady na pikniku. Navíc si myslím, že vypadá fantasticky. Kdyby mi dvojčata úplně nezahuntovala pupek a nohy bych neměla tak bílé, že by kolem sebe házely prasátka, klidně bych se vystavila taky.“

„No jo...,“ zamručela Miranda nevýrazně. „Myslím si, že je to dost nevhodné.“

Karla se očila a stáhla si sluneční brýle. Nadzvedla svoje dokonale upravené obočí. „Nějaký problém, Mirando?“

Miranda se zachechtala, jako když řinčí sklo. „Vůbec ne, zlato. Jen jsem zrovna říkala, jak je hezké, že tohle můžeme udělat na památku ubohé Eriky...“

„Prokrista, do prdele!“

Všechny pohledy se obrátily k Marcusovi, který místo omluvy za svůj výbuch podal svůj telefon Karle, které okamžitě spadla brada.

„No do hajzlu,“ zamumlala a zamračila se. „Tohle je na stránce školy?“

„Jo,“ odpověděl Marcus. „Visí to tam už patnáct minut. Copak nemají administrátora, který jim schvaluje příspěvky?“

„O tomhle jsem se Steph mluvila už milionkrát,“ prohlásila Felicity. „Ale co já o tom vím? Vždyť jsem jen pitomá manažerka přes sociální média. Co se tam píše?“

„Podívej se sama.“ Karla se rozhlédla po okolí a mrskla po Felicity Marcusovým telefonem. „Kde je ta Mary-Beth?“

Felicity očima přejela stránku a zajíkla se. „Panebože, tak tohle není vtipný.“

„Myslím, že Mary-Beth bude stejného názoru,“ odtušila Karla. „Ale nikde ji tu nevidím. Neměla bych jí zavolat?“

„O co jde?“ zašvitořila Miranda a podívala se na Felicity. „Co se děje?“

„Jdu ji najít.“ Karla si navlékla své černé kožené sandály a Mirandu úplně ignorovala, místo toho se ve spěchu snažila narvat pásky do přezek.

„Proboha živého, tak řekne mi už někdo z vás, o co tady jde?“ vyštěkla Miranda.

Felicity jí bezeslova podala telefon.

Miranda si přečetla příspěvek a vydala podivně přiškrcený zvuk. „Kdo to tam napsal? Stojí tam jenom ‚Nick‘.“

„Klikni na to jméno...“ Felicity ukázala na displej. „To je ten profil. Klikni na to. Ježíšmarjá, Mirando, dej sem ten telefon!“ Vytrhla Mirandě telefon z ruky a rozklikla profil sama, pak jí ho s podrážděným zasyknutím vrazila zpátky do ruky. „Je to k ničemu, ten profil je soukromý. Pokud chcete vidět, co Nick sdílí s přáteli, odešlete mu žádost o přátelství.““

Miranda zůstala jako opařená s pusou dokořán. Nebylo divu – vždyť jí bylo naprosto jasné, o kom tenhle status je. A brzy se to dozvědí i všichni ostatní.

„Neviděli jste někdo Mary-Beth Kingovou?“ vyptávala se Karla, zatímco se prodírala davem matek, které postrkovaly své děti od stánku ke stánku.

„Karlo, ahoj!“ Poppyina máma Cynthia Elcocková ji popadla za ruku. „Vidělas, co někdo napsal na školní facebookovou stránku? To má být nějaký vtíp, ví to někdo?“

„Jestli jo, tak je pěkně ubohý,“ zaškaredila se Karla. „Nevidělas Mary-Beth? Bude úplně zničená, jestli si tohle přečte, s Erikou si byly tak blízké.“

„Ne, promiň, neviděla jsem ji od rána,“ zavrtěla Cynthia hlavou. „Kam to ten svět spěje, když si lidi myslí, že něco takového by mohlo být zábavné.“

„Bůhví, kdo tohle může považovat za dobrý vtíp.“

Karla vytáhla telefon a rozhlédla se kolem. Desítky lidí okolo ní dělaly přesně totéž, podávaly telefony svým přátelům a ukazovaly na displeje. Přihlásila se na Facebook, aby se ještě jednou podívala. Bylo to tam pořád, teď už s mnoha komentáři a nové vyskakovaly každých pár vteřin.

VRAH ERIKY SPENCEROVÉ

Senzační nový podcast s názvem Pravda o Erice si posvítí na události z 28. října 2017, kdy na jednom halloweenském večírku po tom, co údajně vypila až příliš alkoholu, místní hrdinka Erica spadla z domku na stromě a zemřela.

Vím, jak to bylo doopravdy.

Tenhle podcast vynese na světlo úplně nové a zatím neznámé důkazy, které zpochybní úplně všechno, co

jste si doted' mysleli, že o téhle „tragické nehodě“ víte, a odhalí vraha, který žije přímo v prestižní oplocené čtvrti Severn Oaks. Představím vám šest lidí, kteří smrtí Eriky získali nejvíc, a v nadcházejících týdnech vám odhalím šokující tajemství, která skrývají před vámi všemi.

Kdo zabil Eriku Spencerovou?

Připojte se zase zítra a dozvíte se víc.

4 komentáře 42 sdílení

To se mi líbí

Komentář

Sdílet

Savannah Hepworthová

Kdo tohle píše? Proč to děláte?

Annalise Rodgers

Uvědomujete si, že si to může přečíst i Eričina rodina?

Copak si už neužili dost?

Gary Holding

NAHLÁŠENO FB I ŠKOLE. NECHUTNOST.

Francis Carter

Zajímalo by mě, o kterých šesti lidech se mluví.

6

„Našlas ji?“ slyšela Miranda, jak se Felicity ptá Karly, která se vrátila zpátky ke skupince.

Felicity nahnala dohromady všechny děti, zatímco Marcus a Miranda jen stáli a tupě na sebe zírali, aniž by je napadlo, co udělat nebo říct. Karla zavrtěla hlavou.

Ať už mezi nimi byly jakékoliv rozdíly, Erica bývala jednou z nich. Pravda, vždycky potřebovala o každém vědět všechno, měla trochu jízlivý smysl pro humor a pokaždé se přihlásila jako první, když bylo potřeba někde něco zorganizovat, ale to neznamenalo, že by neměla žádné světlé stránky. Byla opravdu přirozená organizátorka a nikdy si ani v nejmenším nestěžovala na hromady úkolů, které jí přistávaly na stole, když bylo třeba vybrat peníze nebo ušít pár kostýmů. Dokonce i společenský piknik letos postrádal svoji obvyklou slavnostní atmosféru, protože v čele chyběla Erica – ať už bylo pro Mirandu jakkoliv nepříjemné si to přiznat. Navíc její smrt doslova zdrtila manžela Jacka a dvě děti Maxe a Emily a zanechala malou čtvrť Severn Oaks i zbytek města Severndale ochromené zármutkem. O deset měsíců později nechtěl nikdo – a tím spíš hosté, kteří se zúčastnili

jmenovaného halloweenského večírku – znovu vytahovat na světlo podrobnosti o její smrti.

Telefon, který si Felicity tiskla na ucho, jen vyzváněl a vyzváněl. Nakonec ho típla.

„Ve škole nikdo není. Myslela jsem, že učitelé jsou tam *vždycky*, i o prázdninách. Mám číslo na Steph – měla bych jí zavolat, co myslíte? Jsem si jistá, že musí mít na facebookovou stránku školy přístup.“

„Je administrátorka,“ souhlasila Miranda. „A očividně to ještě neviděla, protože jinak by to už dávno smazala. Nejspíš bys jí zavolat měla.“

Ale obě věděly, že na záchranu už je pozdě. Snaha minimalizovat škody v případě základních škol nefunguje nikdy – jediná cesta, jak zajistit, aby se nějaká informace rychle rozšířila, je udělat z ní pořádně pikantní drb. Proto taky nikdo nekupoval vstupenky na putování za velikonočním vajíčkem v roce 2016 – dokud Erica všude nerozhlásila, že Phoebe Millerová a učitel tělocviku pan Randall se tajně scházejí v přístavbě a provozují tam jisté mimomanželské aktivity. Je možné, že tam budou i v den, kdy prodává vstupenky na putování za velikonočním vajíčkem. Přímo v té přístavbě! Legrační, kolik lidí si tenkrát při své obvyklé cestě k autu zašlo a kolik si jich koupilo vstupenku, jen aby nevypadali jako bezostyšní lovci skandálů.

A najednou zase ta Erica – jenomže tentokrát drb nerozšířila, tentokrát byla jeho předmětem. Navíc status už vidělo tolik lidí, že i kdyby ho teď škola smazala, nebude až do večera nikdo mluvit o ničem jiném, pravděpodobně ale ještě déle.

„Proč byla místní hrdinka?“ zeptala se Felicity.

„Před pár lety vytáhla někoho z řeky. O tom jsi nevěděla?“

Felicity zavrtěla hlavou. „Nebydlím tady tak dlouho jako vy, zapomnělas?“

„To je fakt, jsem jen překvapená, že to za celou tu dobu nepro-
pašovala do žádného z vašich rozhovorů. Obvykle to dělávala.

Erica si ráda hrála na hrdinku.“ Karla ztišila hlas. „Slyšela jsem, že si to s ním rozdávala, ale když to vyprávěla, tuhle část z toho vždycky vynechala.“

„A co myslíte, že má znamenat těch šest lidí, kteří smrti Eriky získali nejvíc?“ zeptala se zničehonic Miranda, jako kdyby si teprve teď vzpomněla, že jsou s ní taky ostatní. „Řekli byste, že myslí nás?“

„Jasně, že ne“ odsekla Karla. „Promiň, do hajzlu, tohle je přece směšné.“

Miranda neměla ani sílu Karlu napomenout za její slovník v přítomnosti dětí. Hlavu měla jako střep, vzadu ji bolela a vpředu pulzovala – takhle začínala ta největší migréna na světě a ona nepotřebovala nic jiného než se rychle vrátit domů do postele. Když vzhlédla, uviděla hlouček šesti matek, které si něco špitaly. Dvě z nich pokradmu pokukovaly jejich směrem – ale okamžitě otočily hlavy zpátky, jakmile si všimly, že se na ně podívala.

„Omlouvám se,“ zamumlala. „Nemáte někdo trochu vody? Já jen potřebuju, nemůžu...“

„Migréna?“ Karla, která nad ní obvykle obracela oči v sloup nebo kroutila hlavou, když si myslela, že ji Miranda nevidí, měla najednou hromadu pochopení. „Jen běž. Vezmu Charity a Logana na chvíli k nám, Zach si může s Loganem trochu zastřílet na koš a Charity by mohla něco vyrábět nebo malovat. Musím odsud vypadnout a zavolat své agentce.“

Miranda přikývla. Kdykoliv jindy by trvala na tom, že při jakémkoliv návštěvě dětí u Kaplanových bude asistovat – jejich rodičovský přístup byl na její vkus až moc liberální – ale dnes měla pocit, že z ní všechnu energii někdo vysál brčkem. „Díky. Pošlu pro ně Alexe, jakmile přijede domů.“

„Zvládneš to odřídít, Mirando?“ zeptal se Marcus s upřímně starostlivým výrazem. „Můžu tě hodit domů vaším autem a Karla svezte děti naším.“